जिज्ञासमानौ धर्म्मं त्वां यज्ञवाटमुपागतौ । यत्ते मांसानि गात्रेभ्य उत्कृत्तानि विशाम्पते ।
एषा ते भास्वती कीर्त्तिर्लोकानभिभविष्यति । यावल्लोके मनुष्यास्त्वां कथयिष्यन्ति पार्थिव ।
तावत्कीर्त्तिश्च लोकाश्च स्थास्यन्ति तव शाश्वताः । इत्येवमुक्त्वा राजानमारुरोह दिवं पुनः ।
उशीनरोऽपि धर्म्मात्मा धर्म्मेणावृत्य रोदसी । विभ्राजमानो वपुषा प्रारुरोह त्रिविष्टपं ।
तदेतत्सदनं राजन् राज्ञस्तस्य महात्मनः । पश्यस्वैतन्मया सार्द्धं पुण्यं पापप्रमोचनं । १०५९५
तत्र वै सततं देवा मुनयश्च सनातनाः । दृश्यन्ते ब्राह्मणैराजन् पुण्यवद्भिर्म्महात्मभिः ।

इतिश्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि तीर्थयात्रापर्व्वणि श्येनकपोतीये एकत्रिंशदधिकशततोऽध्यायः ॥ १३१ ॥

॥ लोमश उवाच ॥ यः कथ्यते मन्त्रविदग्धबुद्धिरौद्दालकिः श्वेतकेतुः पृथिव्यां । तस्याश्रमं पश्य नरेन्द्र पुण्यं सदा फलैरुपपन्नं महीजैः ।

साक्षादत्र श्वेतकेतुर्ददर्श सरस्वतीं मानुषदेहरूपां । वेत्स्यामि वाणीमिति संप्रवृत्तां सरस्वतीं श्वेतकेतुर्बभाषे ।
तस्मिन् युगे ब्रह्मकृतां वरिष्ठावास्तां मुनी मातुलभागिनेयौ । अष्टावक्रश्चैव कहोडस्तनुरौद्दालकिः श्वेतकेतुः पृथिव्यां ।
विदेहराजस्य महीपतेस्तौ विप्रावुभौ मातुलभागिनेयौ । प्रविश्य यज्ञायतनं विवादे वन्दिं निजग्राहतुरप्रमेयौ । १०६००
उपास्य कौन्तेय सहानुजस्त्वं तस्याश्रमं पुण्यतमं प्रविश्य । अष्टावक्रं यस्य दौहित्रमाहुर्योऽसौ वन्दिं जनकस्याथ यज्ञे ।
वादी विप्राग्र्यो बाल एवाभिगम्य वादे भङ्क्त्वा मज्जयामास नद्यां ॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ कथम्प्रभावः स बभूव विप्रस्तथाभूतं येन निजग्राह वन्दिं ।
अष्टावक्रः केन वाऽसौ बभूव तत्सर्व्वं मे लोमश शंस तत्त्वं ॥ लोमश उवाच ॥ उद्दालकस्य नियतः शिष्य एको नाम्ना कहोड इति विश्रुतोऽभूत् ।
शुश्रूषुराचार्य्यवशानुवर्त्ती दीर्घं कालं सोऽध्ययनञ्चकार । तं वै विप्रः पर्य्यचरत् स शिष्यस्तान्च ज्ञात्वा परिचर्य्यां गुरुः सः ।
तस्मै प्रादात् सद्य एव श्रुतञ्च भार्य्यान्च वै दुहितरं स्वां सुजातां । तस्या गर्भः समभवदग्निकल्पः सोऽधीयानं पितरञ्चाप्यु वाच । १०६०५
सर्व्वां रात्रिमध्ययनं कारोषि नेदं पितः सम्यगिवोपवर्त्तते । वेदान् साङ्गान् सर्व्वशास्त्रैरुपेतानधीतवानस्मि तव प्रसादात् ।
इहैव गर्भे तेन पितर्ब्रवीमि नेदं त्वत्तः सम्यगिवोपवर्त्तते । उपालब्धः शिष्यमध्ये महर्षिः स तं कोपादुदरस्थं शशाप ।
यस्मात् कुक्षौ वर्त्तमानो ब्रवीषि तस्माद्वक्रो भविताऽस्यष्टकृत्वः । स वै तथा वक्र एवाभ्यजायदष्टावक्रः प्रथितो वै महर्षिः ।
अस्यासीद्वै मातुलः श्वेतकेतुः स तेन तुल्यो वयसा बभूव । सम्पीड्यमाना तु तदा सुजाता सा वर्द्धमानेन सुतेन कुक्षौ ।
उवाच भर्त्तारमिदं रहोगता प्रसाद्य हीनं वसुना धनार्थिनी । कथं करिष्याम्यधना महर्षे मासश्चायं दशमो वर्त्तते मे । १०६१०
नैवास्ति ते वसु किञ्चित् प्रजाता । येनाहमेतामापदं निस्तरेयं ।
उक्तस्त्वेवं भार्य्यया वै कहोडो वित्तस्यार्थे जनकमथाभ्यगच्छत् । स वै तदा वादविदा निगृह्य निमज्जितो वन्दिनेहाप्सु विप्रः
उद्दालकस्तन्तु तदा निशम्य सुतेन वादेऽप्सु निमज्जितं तदा । उवाच तां तत्र ततः सुजातामष्टावक्रे गूहितव्योऽयमर्थः ।
ररक्ष सा चापि तमस्य मन्त्रं जातोऽप्यसौ नैव शुश्राव विप्रः । उद्दालकं पितृवच्चापि मेने तथाऽष्टावक्रो भ्रातृवच्छ्वेतकेतुं ।
ततो वर्षे द्वादशे श्वेतकेतुरष्टावक्रं पितुरङ्के निषन्नं । अपाकर्षद्गृह्य पाणौ रुदन्तं नायं तवाङ्कः पितुरित्युक्तवांश्च । १०६१५